

(המשך מעמוד 25)

שמים את טובת הילדים במקום הראשון. אם נותנים לילדים שרותים מיר תרים, אין הם מפתחים תחושת זמן ואחריות. הם צריכים להתנסות כדברים בעצמם כדי להבין אותם. ילד שמא פשרים לו לארגן את הזמן שלו, כשהוא יודע שהוא אחראי למעשיו ולתוצאות שלהם, מצליח להבין את התחושה. הוא יידע שכבודו צריך להודרו קצת יותר, אם יאפשר לו לשאת בתוצאות של משיכת-הזמן. אם הוא יראה שבגלל משיכת-הזמן הוא מאחר לבית-הספר, ושם ינופו בו, הוא ילמד להודרו, כי לא ירצה להינף.

להורים נוח היום לתת שרותים מיותרים, כדי להשרות בבית אווירה נעימה ולהרגיש שהם הורים טובים, אבל אם הילד מבין מזה שמגיע לו שיעשו כשבילו, או איוה מין כן-אדם גידלנו יכול להיות שהבנים האלה יגדלו בהרגשה מתמדת שמגיע להם כל הזמן, וגם כאשר יקמו את ביתם הם יחשבו שצריך לשרת אותם, כי הם לא יידעו לעשות בעצמם, כי כל חייהם הם רק קיבלו שרותים.

אני חושבת שכבנית שלכם, כאווירה המישפחתית שלכם, יש לילדים נכונות לעזור, כי אמא ואבא מאוד חשובים להם.

יש מטרות לטווח קצר, ויש מטרות לטווח רחוק. לטווח קצר אמא רוצה שתהיה אווירה נעימה במישפחה, ולי טווח ארוך היא רוצה שהילדים יגדלו להיות בני-אדם עצמאיים ומשפתי פעולה. יש לה הרגשה שאמא מעדיפה להימנע מעימותים, ולכן היא עושה הכל לבד. אבל אף אחד לא ימות מקצת כעס, והילדים ילמדו שמתר לכעוס לפעמים, אבל שיש שיתוף במישפחה. מישפחה טובה זו מישפחה היודעת גם איך להתמודד עם קשיים.

יש לי הרגשה שרודף תופס את עצמו ככבוד, והוא חושב שבתוקף זה הוא זכאי ליחס מועדף על-פני אחיו. ואיך הוא משיג יחס מועדף? הוא נעלב, ואז אמא באה אליו, ודואגת לו, ומנסה לפייס אותו, ובזכות מה יש לו. הוא מפתח מצב-רוח כדי שאמא תתן לו יחס מיוחד. הוא מייצר אומללות, כדי שאמא תלך אחריו, ואז הוא מרגיש שהוא מיוחד ועדין זקוק ליחס מיוחד, וכך הוא משיג את מקומו במישפחה. הוא מרגיש שמקומו בסכנה, אם לא יקבל יחס מיוחד.

חבל שילד שמקומו אנרגיה בחיפוש מקומו במישפחה בדרך זו, ולא משקיע אנרגיה בעזרה ובלקחת אחריות על עצמו. כך הוא מרגיש אומלל והוא מראיג את הרוי.

הבן השני, מיכאל, הוא חכם ופיקח, הוא צעיר מאחיו בשנה בסך-הכל, אבל הוא מתנהג ככבוד מבחינות מסוימות. אבל גם הוא מוצא את הדרך המיוחדת לאמא, באמא לא תכעס, הוא רוצה להשביע את רצונה, הוא הילד ה"נוח". אבל הוא מקטר. כראי אולי להגיד לו שבכנית מותר לקטר. הרי הקיטור שלו נודע כדי להשיג תשומת-לב והתי יחסות.

אריאל, הבן השלישי בן ה-7, מוכיח את דויד, אחיו הבכור, אבל הוא משלב את הפגיעות עם חן ושימת-חיים. אורית הקטנה, בת ה-6, מיוחדת בכך שהיא עוזרת ומלשינה, ואז היא כאילו אומרת: "אני יותר טובה. אנתנו, הבנות, טובות יותר מהבנים הגועלים שלא עושים כלום."

אפשר לתת להם להתאמן לקחת אחריות על עצמם כשאמא לא בבית. אפשר גם לתת להם להחליט בעצמם על תורנויות כלים, למשל, או על ולגבי האוכל, כראי אולי להרפות קצת. אולי לתת לרודף אפשרות לקחת סנדוויץ' שבמקום ארוחת-בוקר, ואז הוא יוכל לאכול אותו מאוחר יותר, כשהיה רעב, ולא כשאמא יושבת לו על הראש.

יש דבר שנקרא שיחה מישפחתית. כל המישפחה יושבת ביחד, ומדברת על דברים שחשובים לכולם. וכל אחד מעלה רעיונות, ומגיעים ביחד להפשרה שתהיה מותאמת לכולם. אני חושבת שזו דרך טובה ויעילה לדבר על הדברים שהעליהם כאן.

(המשך מעמוד 20)

בור (שיפור במערכת הבריאות) ולעבודה. כאשר ונוס נמצאת בבית השישי לא רוצים לעבוד בעבודה שחורה, אלא רק בעבודות נוחות. בית שש מתייחס גם לאירגונים ולמיפלגות השמאל. ונוס נמצאת מבודדת. כלומר, אירגונים שמא ליים לא יזכו להרבה תמיכה. הם ירגישו מבודדים, אך גם לא ישקיעו מאמצים כפי שהשקיעו בעבר. ונוס תשרה עליהם אווירה של שלווה ושאיפה לשלום.

למרות שונוס מצויה במזל קשת, המסמל לחימה למען צדק, חופש ושיוויון, לא נראה שמישהו יפעל בגדול ויעשה מהפכות. ונוס בבית השישי לא מלמדת על עיר-נות ודריכות. וכשזה מופיע במי-קום המסמל צבא במנה מדינית, זה מצביע על שאננות-יתר, ומכך צריך להיזהר.

ונוס בקשת בבית שש ופלוטו שנמצא בפתח בית שש (כוכב שאר-הב הכל בגדול) מלמדים על הקו של הרחבת הגבולות. כלומר, כנסת זו תנוהל ברוח של השאיפה להר-חבת שטחים או לפחות שמירה על השטחים הנמצאים בידינו. כוכב פלוטו, המסמל את שרותי-הברי-טחון, את המישטרה ומישטרה-הג-בול, מלמד על כך שגם בקדנציה הזו לגופים אלה תהיה הרבה עבר-דה.

בית שלוש, המסמל תיקשורת, נמצא במזל אריה, המחפש ואוהב פירסום, תהילה וסיגנון יוקרתי ובזבזני. ברור שלתיקשורת יהיה ייצוג נכבד מאוד, וכל מעשה יקבל סיקור נכבד עד שהגבול בין העיקר לטפל יטושטש. יש רק לקוות שה-כנסת לא תיגרר להוצאות גדולות ומגוזמות. המפה הזו מלמדת על כך שאמנם הרוח היא עצמית, אבל כדי לחוש ולהדגיש את המעמד וההישג שאליו הגיעו חברי-הכנסת הם יבזבוז כספים מיותרים.

השמש בבית השישי מסמלת את יושב-ראש הכנסת. נקודת-ה-משבר, שבה היא נמצאת, מלמדת שהיו"י יחפש אתגרים וירצה להיר-כוח את עצמו. הוא לא יישב ב-קט, אלא יפעל רבות להשגמת מט-רותיו. המשימות, המטלות והט-איפות יהיו נבוהות במיוחד והוא יהיה שקוע בפעילות אינטנסיבית.

ריבוי הכוכבים בבית שבע מר-אה על הרצון להביא לשיתוף פעו-לה בין צדדים מנוגדים. אין ספק שהיו"י יעשה הכל כדי להשלים בין יריבים, אך זה לא יביא לת-זווה.

מרס, שנמצא בהיבט קשה למר-קורי ולבית השביעי, מצביע על מאבקים ומילחמות בלתי-רשומות בכנסת. הכנסת תהיה נתונה לבני-קורת קשה, וכמוה גם היו"ר. הוא ינסה לבער מהפכות אך לא יצליח. כל מעשה שיעשה יהיה נתון לבני-קורת קשה, בעיקר מבית, כלומר מחברי-הכנסת עצמם.

מזל גדי מראה על שמרנות, שמירה על הקיים חוסר יכולת לש-נות וקיפאון. הכנסת ה-12 לא תהי-יה שונה מקודמתה ומבחינת הע-שייה נראה שתעשה פחות. אולם ההוצאות הכספיות על הכנסת יהיו גדולות ומופרזות וכלי פרופורציה לאפשרויות הכספיות.

בית שמונה מתייחס לכספים הבאים ממדינות חוץ. הקשרים ה-כלכליים עם מדינות אחרות יהיו די צולעים, ולא משם תבוא הישו-עה.

יופיטר, שנמצא בבית ה-12, מלמד שעזרה תגיע מכל מיני מקו-רות סודיים. באשר למגבית, היא לא תאכזב, ותמיצא לתמוך ולע-זור. יופיטר, שיימצא השנה במזל תאומים, ידגיש את הרצון להת-פטר, להתפתח, אך על פני השטח זה יבוא לבטוי בצורה מוגזמת. שוב יש לקוות שהכנסת תתאים את עצמה למציאות ותשמור על צניעות הליכותיה.

נעמי רון (עם קתרין הלמונד מ"ברעות" ו"מי הבורס?") מחלקה של בחלוח

העונש הוליד רומלן

קבוצת-חיילים. פתאום אנחנו הופכות לקבוצה של נשים הרעבות לגברים, מסתכלות בהם, צועקות להם משהו, שורקות לעברם. מי היה מאמין?

בלילה עוברים בין המיטות סיפורים על אחת שהלכה לפתות את הטבח. הרוב, נרמה לי, לא היה בטוח מה זה אומר "לפתות", בדיוק. נרמה לי (ואולי אני טועה?) שזו היתה מחלקה של בתר-לות. (כולן, פרט לי ולעוד רחובות, הן מחיפה והסביבה).

עד הטרונות האמנותי שיש לי שינה קלה, קלילה ממש, שכדי להירדם אני זקוקה לשקט מוחלט. כאן למרתי,

הצעתו של העולם הזה (2680) להנהיג שרות אחר לבנות, הכתי-בה הנלווית תחת הכותרת היכן הן דרד-שונות? גרמו לי לצלול לרקות ארוכות בוכרונות מהשנתיים הפרטיות שלי, לפני 26 שנה, שנתתי לצבא.

"נתתי" — זה קצת מוזר להגיד. לא עלה על דעתי לתת שום דבר. נכון יותר לומר — לקחו אותי. עם כולן, עם הורם, בקיץ '62, חרש-חרושיים אחרי סיום השמינית והקריעה של הלימודים לתעודת-בגרות. היום לא הייתי מסר-גלת לעשות אפילו רבע בגרות. אני לא חושבת שנתתי הרבה לצבא.

הפסנתרנית שליוותה את הביצועים הנפלאים שלנו הפכה כעבור שנים מלחינה מפורסמת, וכזאת היא עד היום — אלונה טוראל.

עונש במיטה

ב המושך החליט צה"ל שאני אהי-יה פקידה כתבנית. כמה קינאתי כככה חברותי-למחלקה, שנשלחו להיות מאבחנות פסיכולוגיות, או משהו עם שם רומה: חשבתי שבחוראי לא הייתי הכי חכמה במיבחן כלשהו, שעשו לנו. החסר הכי גדול, השי הכי יפה, אולי, שקיבלתי מצה"ל, היה קורס-הכתבניות הזה, כנה"ר 11 בצריפין. לעולם, כי יוזמה אישית, לא הייתי מסוגלת להר-שיב את עצמי, במשך חודש שלם, ולהתאמן שעות ארוכות ומשעממות, יום יום, בתיקתוק בשיטה עיוורת.

אבל לא היתה ברירה, ועשיתי את זה, והייתי די בסדר, וכושר-התיקתוק סידר לי אחר-כך, בהמשך, את החיים בצורה נפלאה, כאשר התקבלתי כמד-כירה בשגרירות-ישראל בלונדון, כי עיקר בזכות התיקתוק.

הבוס, היועץ המדיני הר"ר רב שמור-רק (כיום שגרירנו במקסיקו), שהיה צריך לבחור בין שש מועמדות והחמש האחרות היו כולן בעלות השכלה אקד-מית, אבל בלי תיקתוק, בחר בי, הן פחות-חכמה, אבל זו אשר ידעה לתקתק יפה מיכתבים.

התיקתוק הפך ממש אוצר יקר, שנים אחר-כך, כשחתחלתי לכתוב בעיתון. תורה, צה"ל!

נעמי רון מתנגדת להצעת "העולם הזה"

יש לה סיבות סובייקטיביות לגמרי: היא

או השני לקורס הגיע לכיתה חייל, שנראה לנו נבוך וקצת מיסכן. צנחן בעל כובע אדום, בקורס לבנות. התברר שהיה עבר עבירה מישמעטית כלשהי ביחידה הקרבית שלו, והמפקד חשב שזה יהיה עונש מקורי מאוד לשלוח אותו לקורס. אני לא זוכרת שיצא לי או לדבר איתו. הוא היה שקט כיו.

שמו היה אברהם ברדוגו. כיום הוא עורר-דין ירושלמי ידוע, הידוע יותר כאבי ברדוגו. שנים רבות אחר-כך, כאשר פגשתי אותו במיקרה, הזכרתי לו שהייתי שם איתו, בכיתה ובמחנה. ואז הופתעתי לשמוע שאמנם איתי הוא לא דיבר, אבל עם מיספר ניכר של בנות אחרות במחלקה הוא דיבר, ועוד

כראשונה בחיי, שאפשר להירדם, כפי שזה קרה לי, בשעת הנאום הארוך של קצינת ח"ן ראשית, דינה ורש (או אולי זו היתה סטלה לויז? לא. סטלה הגיעה קצת אחר-כך, נרמה לי). ישבתי קרוב מאוד לרמקולים, אבל זה לא הפריע לי לישון שינה מתוקה.

ההגשקו היום, כמוכן, אני לא זוכרת שום דבר. אז ירינו בצ'כי, וזה קצת כאב בכתף, וגם עשינו מיטוח עם עוזי. וגם למדנו לפרק ולהרכיב אותו במהירות. במסיבת-הסיום של הטרונות נתן לי צה"ל עוד זיכרון נעים. הפכתי זמרת עם להקה, לצורך הופעה בשירים היתר-ליים, או משהו. לא רציתי, אבל הכריחו אותי. אולי שמעו אותי שרה במיקלחת.

אני חושבת שקיבלתי המון מהצבא. השנתיים, התבגרותי, הפכתי לאדם קצת אחר, יצאתי מהחממה במושבה הקטנה דאז, רחובות.

בטרונות למדתי להיות עם עוד 50 בנות ורות באולם גדול. למדתי לקלל. ככה דיברנו אז. אמי כמעט יצאה מר-עתה כאשר חזיתי הביתה, ובסוף כל מישפט (כמעט) אמרתי "כוס אומק" או קללה דומה (כבר שכחתי מה היה אז בשימוש).

לפתות את הטבח

ת מונה: אנתנו, המחלקה, צועי-רות בסך: לא רחוק מאיתנו רצה